

P. i. naročnikom.

Namestu navadnega naslova na tej strani kaže ta nadpis, da ima urednik danes drugačne želje in namene.

Leto se je končalo v življenju našega lista, ni se pa končala njegova dôba. Kakor se ozira danes uredništvo nazaj, tako gleda tudi naprej.

Dasi smo želeli podati dragim naročnikom še več in še boljše tvarine, vendar nam ni treba očitati si, da smo zanemarjali svoje dolžnosti do občinstva. Vsakdo je lahko videl našo dobro vo-

ljo. Prostor smo porabljali do poslednjega kotička v slovstvene namene; nikjer ni praznote, nikjer ni stvari za sebične ali dobičkarske namene. Celó očitali so nam, zakaj pišemo znanstvene sestavke na platnice. Odgovarjamo, ker ni drugodi prostora, ker smo imeli prav na platnicah največ slobode in se je bilo najmanj bati zamere.

Tudi v slikah nismo gledali na varčnost, ampak podajali obilno različnih podob iz domovine in tujine, različnega

Stare maloruske noše: 22., 23. in 24. Pri opravkih.

značaja. Kdor pozna časopisje domače in drugih narodov, kdor se ozira na naše skromne razmere, on vé, da smo mnogo storili.

A koliko še treba storiti! Saj smo še le začeli. Res je, da šteje list lepo število naročnikov, a za tako delo še veliko premalo. Največkrat — žal, žal — nam ne pomaga niti dobra volja, niti prošnja, niti skrajni trud, ampak jedino le denar, dobro plačilo. Zlasti pri slikah velja to. Umetnost hoče imeti podpore, in naš mali listič se ne

more še »postavljati« kot mecenat. Prijatelji naši, recimo: prijatelji slovenskega napredka — bi lahko storili še veliko, ko bi list priporočali in razširjali. Stvar je kajpada sitna, a niti najboljši list si ne pridobi naročnikov, ako mu ne pomorejo vneti prijatelji. Ne vsiljujemo lista nikomur, želimo pa, da bi ga poznali prav mnogi.

Skrbeli smo in še bodemo, da bodo naročniki v prihodnjem letniku videli napredek v vsebini in obliki. Razkladati nečemo, kaj pride v list, ker bi

si s tem kratili slobodo. Pač pa lahko rečemo, da nismo v skrbeh, če bi bilo tudi treba izdajati dvakrat tako velik list, kakor je sedanji. Kako radi bi list v resnici povečali! A ne moremo. Oni, ki bi povečan in dražji list lahko podpirali, nečejo; tisti pa, ki bi imeli radi večji list, večinoma ne morejo plačevati večje naročnine. Ali se bodo kdaj zboljšale naše razmere? Ali ni čudno, da ima nasprotnike list, ki stoji na vsestransko zanesljivi, vsakemu omikanemu Slovincu primerni in ugodni,

pravno-umetnostni podlagi, list, ki se je do danes stanovitno in dosledno trudil za pravi napredek? Niti stroškov, niti dela, niti prošenj se nismo ogibali, da bi bili storili čim največ za slovensko umetnostno, ilustrovano glasilo.

Ko bi imel urednik čas in priliko, šel bi od narodnjaka do narodnjaka in ga stanovitno, nepremagljivo prosil, naj se odpove zamrzi, katero goji proti listu zaradi stanú urednikovega, naj mu podá roko v spravo, da delamo vsi za pravi napredek naroda.

Stare maloruske noše: 25. in 26. V bojni opravi.

Naš list se je res polagoma nekoliko premenil. V začetku je bil namenjen v prvi vrsti mladini. Tudi zanaprej ne bode škodljiv mladini, a nikakor ne bode pisan samo za mladino, ampak za omikane Slovence sploh. S tega stališča naj se tudi sodi. V listu ne bodemo podajali igrač in nezrelih poskusov, ampak blago stalne vrednosti. Manj vredne slike bodo imele dovolj prostora na platnicah, kakor se je godilo tudi letos. A zato naj se ne prepoveduje in odteguje list mladini, katero hočemo vzgajati za resnobno de-

lovanje, za življenje, posvečeno vzorom in delu.

Večina slovenskih slikarjev nam je obljubila pomoč.

Izmed spisov bodemo nekatere nadaljevali. Posebej bodemo na platnicah opozarjali Slovence na to in ono zanimivost, zlasti v pisavi, kakor to leto.

Naposled prosimo tudi slovenske pisatelje, naj nam s spisi pomorejo dosežati naš in našega naroda vzvišeni namen: krščansko prosveto vseh Slovencev v vedi in umetnosti.

Urednik.